

[A. C. Nermann.]

da jeg var fiskeriminister, var de folkeretskyndige, som havde med sagen at gøre, som havde deltaget i forhandlingerne om konventionen i London, af den opfattelse, at disse forhandlinger kunne føres til ende i den overgangsperiode, der forestod — og det var denne delvis beregnet til — og føres til ende i så god tid, at hvis der var uforudsete indsigelser eller ønsker fra andre lande om de ordninger, der skulle træffes, så kunne der blive tilstrækkelig tid til at gøre dem færdige endog i god tid inden overgangsperiodens udløb.

Det er da også længe siden, hvis jeg nu husker ret, at England for sin del proklamerede, at man ville udvide fiskerigrænsen fra det og det tidspunkt, uanset at der også dér skulle føres forhandlinger bag efter. På samme måde må jeg erindre den højtærede minister om, at forhandlingerne med Norge og Sverige efter min bedste overbevisning ikke behøver at føres til ende, før Danmark har taget sin beslutning på dette område. For det første fordi der står i selve konventionen, at de skandinaviske lande er berettiget til, uden at det er diskrimination mod andre, at træffe interne aftaler om forholdene i de farvande, der støder op til vore lande, og for det andet ud fra den almindelige opfattelse, at forhandlinger kan føres, efter at beslutningen er taget, men inden overgangsperiodens udløb.

Nu ved jeg naturligvis ikke, hvilken overgangsperiode den højtærede minister regner med; det kan være, der ligger noget af forklaringen heri. Den højtærede minister siger: sådan ser jeg på det. Det er jo en ærlig sag, og vi andre må indstille os på at vente, til den højtærede minister tager sin beslutning på det område, men så må han også finde sig i, at vi rykker lidt i ham for at opnå den bedst mulige gavnvirkning for det danske fiskeri af den beslutning, der jo alligevel snarest må komme, og som jeg tror vi alle sammen er enige om må komme snarest muligt.

Fiskeriministeren (*Risgaard Knudsen*): Til det ærede medlem hr. A. C. Normanns sidste bemærkning vil jeg gerne sige, at jeg mener ikke, at der mellem fiskerierhvervets organisationer og mig er nogen uenighed om dette spørgsmål. Jeg synes også, det skal føres frem ved denne lejlighed.

Det ærede medlem hr. Kristen Østergaard stillede mig det spørgsmål, om jeg var i stand til at sige noget om, hvornår forhandlingerne kunne forventes påbegyndt, og om de ville blive langvarige. Hertil vil jeg gerne sige, at der har jo sådan set været ført forhandlinger, i hvert fald når man henholder sig til Norge og Sverige. Lad mig her, som jeg allerede har gjort, minde om forhandlingerne i det nordiske kontaktudvalg; det er klart, der kommer flere forhandlinger til. Men hvorvidt de kommende forhandlinger vil blive langvarige — ja, det kan jeg ikke sige noget om i dag; jeg ønsker også her at være en forsigtig mand. Men jeg kan i hvert fald medgive den oplysning, at jeg, i det omfang det er mig muligt, vil medvirke til, at dette spørgsmål bliver afklaret meget hurtigt, også fordi det — hvad jeg allerede har oplyst — er et spørgsmål af vidtrækkende interesse for erhvervets udøvere. I øvrigt mener jeg, at det ville være af stor betydning, om man kunne få forslaget til saltvandsfiskerilov færdigbehandlet, inden man får de afsluttende forhandlinger, allerede af den grund at vi i henhold til konventionen er pligtige til at gøre andre lande opmærksom på, hvilke fiskeribestemmelser der er gældende her i landet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Poul Dalsager: Jeg foreslår, at de to lovforslag henvises til det udvalg, som tinget har nedsat angående forslag til lov om ferskvandsfiskeri og forslag til lov om fiskeri i Randers Fjord og Gudenå m. m.